

KUUTAMOSSA

Yön tumma sini syttyy
taivaan kattoon
ja iltaan viihtyy melu päivien.
Varjojen nauhat sointuu
hankimattoon.
Kuun lukki kultainen
oksille puiden verkkojansa kutoo.
Ja verkkaan putoo
hiutale lumen jalohelmen lailla
korusta kuutamon.
Yön juhla on,
hiljaisuus soiva,
sointuja ei vailla
päivien arjen mailla,
kun sadun liekki
meitä koskettaa.
On, tunnen sen,
taas tästä saakka,
helpompi kantaa
arjen raskas taakka.
(Veikko Saastamoinen)